

[Tove Jørgensen]

ets egne organisationer må være overordentlig meget på vagt over for.

Af disse grunde betragter DKP denne debat fortrinsvis som rettet mod de ansvarlige bag de seneste års udvikling af politiets virksomhed, selv om vi ikke dermed vil undskylde de betjente, der udviser voldelig adfærd og alt for villigt følger disse tendenser fra højere sted op med mildest talt upassende tjenstiver.

Nogle af de punkter, VS har fremhævet i det katalog, som de har sendt til ordførerne, mener vi for så vidt ikke hører hjemme i denne debat, og vi mener, at den ville have vundet i præcision, hvis de var blevet udeladt. Det er, ligesom VS har villet have det hele med, også ting, som unægtelig hører hjemme i sammenhængen, men hvis adresse er en anden end den, der ligger i forespørgslen.

Lad mig som eksempel nævne spørgsmålet om 7 dages reglen. Realiteten er, at den jo ikke findes i lovgivningen i dag, og vi er enige med VS i, at det ville være grundlovsstridigt, såfremt man ville indføre den. Men man kan ikke bebrejde personer, der har deres virksomhed inden for ordensmagten, at de mener, der burde indføres en 7 dages regel, og man kan heller ikke bebrejde politiske partier, at de har denne opfattelse. Det, man kan gøre, er at advare befolkningen mod konsekvenserne af at give dem, der har disse meninger, magt, som de har agt. Det har de ikke i øjeblikket i folketinget, for det nuværende folketingsflertal var imod indførelse af en 7 dages regel, og det må tolkes sådan, at dette flertal ikke vil foreslå grundloven ændret i denne retning. Men jeg ville da sætte pris på også her i dag at få en helt utvetydig erklæring fra socialdemokratiet om, at det står fast også efter regeringssamarbejdet med venstre, der er tilhænger af en sådan ændring af grundloven. Vi kan dog konstatere, at i givet fald skulle en ændring ud til befolkningens afgørelse.

Nej, det vigtige ved denne forespørgsel – og derfor er det godt, at den er blevet stillet – er hele mønsteret for udviklingen, tendensen mod, at befolkningens retssikkerhed skridt for skridt udvikles til dens retsløshed. For hvornår bliver et land en politistat? Der er ingen, der i dag vil kalde Danmark en politistat, men er det noget, der sker sådan lige pludselig? Sker det først den dag, da fol-

ketinget bryder grundloven og på 1 time og 20 minutter gennemfører alle tre behandlinger af kommunistloven eller, som den rettelighed: »Lov om forbud mod kommunistiske foreninger og kommunistisk virksomhed«? Når man på 1 time og 20 minutter sender folk ud i det, der blev død og ødelæggelse, på grund af deres politiske holdning? Eller sker det længe, længe inden? Er det ikke snarere sådan, at vi ligesom Biedermann ser slynglerne ganske åbenlyst bære benzin til bålet, uden at vi reagerer, og først alt for sent erkender, at skulle vi have forhindret ulykken, var det ikke ved den sidste benzindunk, men ved den første?

De faktiske handlinger i de seneste år burde tjene os som en sådan advarsel. Vi bør være på vagt. Ikke mindst må socialdemokratiet være på vagt. En gentagelse af mønsteret fra før anden verdenskrig kan ikke ignoreres. Ved kommunistlovens vedtagelse kunne vi, hvis vi vil være flinke, mene at man ikke kendte konsekvenserne af det, man gjorde. Det samme kan man ikke hævde i dag. Kirk hævdede over for Hartvig Frisch, at det kunne gøre ondt at få de demokratiske mælketænder trukket ud. I dag er det sket, nu er det visdomstænderne, det drejer sig om.

Og hvad er så de konkrete forhold, der indicerer en øget retsløshed, forhold, der kan skabe usikkerhed omkring politiets funktion og befolkningens retssikkerhed? Det er først og fremmest Hagens-sagen som det forsøg, den var, på at indføre berufsverbot for danske advokater. Det er forholdene omkring Securitas og den sammenblanding, der finder sted af politiets virksomhed og dette private vagtselskab. Det er politivolden og lokalnævnenes utilstrækkelige kontrolfunktion, og det er den øgede brug af registreringer, ikke mindst foretaget af politiets efterretningstjeneste og gennem brug af tvivlsomme meddelere og anvendelse af agenter og politiprovokatorer. Og det drejer sig sidst, men ikke mindst, om fremmedpolitiets virksomhed. I alle disse spørgsmål har vi og andre stillet konkrete spørgsmål til justitsministeren enten gennem retsudvalget eller i folketinget, såvel mundtligt som skriftligt. Kendetegnende har det været, at der enten slet ikke har været noget svar, eller at svarene har været undvigende eller intetsigende.